

422.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 21 lipca 1926 r.

o obniżeniu miar przerachowania należności Skarbu Państwa z tytułu pożyczek udzielonych akademickim instytucjom samopomocowym na budowę domów akademickich.

Na zasadzie § 35 e rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 maja 1924 r. o przerachowaniu zobowiązań prywatno-prawnych w brzmieniu, ustalonym rozporządzeniem Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości z dnia 25 marca 1925 r. (Dz. U. R. P. № 30 poz. 213), zarządza się co następuje:

§ 1. Podlegające przerachowaniu należności Skarbu Państwa z tytułu pożyczek, udzielonych akademickim instytucjom samopomocowym na budowę domów akademickich, podpadające pod przepisy § 35 rozporządzenia z dnia 14 maja 1924 r., przerachowuje się na 10% sumy, obliczonej według skali § 2 cytowanego rozporządzenia.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *K. Bartel*

Minister Skarbu: *C. Klarner*

423.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 21 lipca 1926 r.

o obniżeniu miar przerachowania należności Skarbu Państwa z tytułu zaległych czynszów od dziedzicznego prawa zabudowy w Poznaniu.

Na zasadzie § 35 e rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 maja 1924 r. o przerachowaniu zobowiązań prywatno-prawnych w brzmieniu, ustalonym rozporządzeniem Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości z dnia 25 marca 1925 r. (Dz. U. R. P. № 30 poz. 213), zarządza się co następuje:

§ 1. Przewidziane w § 34 p. 2 rozporządzenia z dnia 14 maja 1924 r. miary przerachowania ciężarów realnych z przed roku 1919 w zastosowaniu do zaległych do dnia 1 stycznia 1925 r. czynszów, które właściciele dziedzicznego prawa zabudowy w Poznaniu obowiązani są płacić Skarbowi Państwa, obniżają się do 50% sumy, obliczonej według skali § 2 tegoż rozporządzenia.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *K. Bartel*

Minister Skarbu: *C. Klarner*

424.

Rozporządzenie Prezesa Rady Ministrów i Ministra Skarbu

z dnia 16 czerwca 1926 r.

celem wykonania ustawy z dnia 25 marca 1926 r. (Dz. U. R. P. № 37 poz. 237) o zmianie niektórych przepisów ustawy z dnia 3 sierpnia 1922 r. o Najwyższym Trybunale Administracyjnym.

Na zasadzie art. 14 ustawy z dnia 25 marca 1926 r. (Dz. U. R. P. № 37 poz. 237) o zmianie niektórych przepisów ustawy z dnia 3 sierpnia 1922 r. o Najwyższym Trybunale Administracyjnym zarządza się co następuje:

§ 1. (Do art. 4 punkt 3). Znaczkii stemplowe, przeznaczone do uiszczenia opłaty, należy nakleić na skardze. Urzędnik biura podawczego Najwyższego Trybunału Administracyjnego winien te znaczki stemplowe — jeśli nie nasuwa się podejrzenie, iż je podrobiono lub przerobiono albo zdjęto z innego papieru — skasować w ten sposób, iż na każdym znaczku stemplowym wycisnąć pieczęć urzędową, zawierającą datę dnia kasowania tak, aby część pieczęci — jednak z reguły data kasowania — znajdowała się na znaczku, część zaś poza nim na papierze; o ile pieczęć urzędowa nie wykazuje daty kasowania, winien urzędnik biura podawczego datę tę wpisać na każdym znaczku atramentem oraz wycisnąć pieczęć w sposób wyżej wskazany.

Celem uiszczenia opłaty gotówką, należy odpowiednią kwotę wnieść do kasy skarbowej, która potwierdzi zapłatę na skardze, albo — jeśli płatnik tego żąda — osobnym kwitem kasowym, w którym to razie petent obowiązany jest kwit kasowy nakleić na skardze. Najwyższy Trybunał Administracyjny zaś świadczy na żądanie petenta, iż kwit pozostał w aktach.

§ 2. (Do art. 5 ustępu pierwszego, art. 8, 10 i 11 ustępu czwartego). O wydaniu orzeczenia w sprawie zwrotu części opłaty Najwyższy Trybunał Administracyjny zawiadamia izbę skarbową.

Zawiadomienie to ma zawierać: datę i liczbę orzeczenia, nazwisko, imię i dokładny adres osoby, której należy się zwrot nadpłaty, kwotę przypadającą do zwrotu i sposób uiszczenia opłaty (znaczkami stemplowymi lub gotówką); jeśli opłata uiszczoną została w gotówce, to w zawiadomieniu należy nadto wymienić kasę skarbową, numer i serję kwitu kasowego, sumę i datę wpłaty.

Izba skarbową zarządza z urzędu zwrot nadpłaty w gotówce albo zaliczenie jej na poczet należności Skarbu Państwa od osoby, uprawnionej do otrzymania zwrotu.

§ 3. (Do art. 12). Do podań, załączników, świadectw i odpisów, podlegających opłacie wedle art. 12 ustawy stosuje się — w myśl art. 74 przepisów tymczasowych o kosztach sądowych (Dz. U. R. P. z 1924 r. № 28 poz. 284) — przepisy w przedmiocie opłat stemplowych od podań oraz od świadectw urzędowych (Dz. U. R. P. z 1923 r. № 44 poz. 298) ze zmianami, wynikającymi z punktów a, g, h, §-u 1 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 28 kwietnia 1924 r. (Dz. U. R. P. № 36 poz. 392).

Oplaty - te wynoszą według taryfy, załączonej do powołanego rozporządzenia z dnia 28 kwietnia 1924 r.:

1. za pierwszy arkusz podania 2 zł., za każdy następny arkusz podania, jak również za każdy arkusz drugiego i dalszych egzemplarzy podania po 40 gr. (pozycja 9 powołanej taryfy oraz uwaga 1);

2. za każdy załącznik po 40 gr. bez względu na ilość arkuszy (poz. 10);

3. za świadectwo 2 zł. od pierwszego a po 40 gr. od każdego następnego arkusza (poz. 20);

4. za odpis, sporządzony przez Najwyższy Trybunał Administracyjny bez względu na to, czy zopatrzony został w poświadczenie zgodności z pierwowpisem, czy nie: 1 zł. od każdej strony całej lub zaczętej (poz. 17);

5. za odpis sporządzony przez stronę, a zopatrzony przez Najwyższy Trybunał Administracyjny w poświadczenie zgodności z pierwowpisem 40 gr. od każdej strony całej lub zaczętej (poz. 18).

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *K. Bartel*

Minister Skarbu: *C. Klarner*

425.

Rozporządzenie I Ministra Spraw Wewnętrznych

z dnia 24 czerwca 1926 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu w sprawie wykonania § 23 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 30 grudnia 1924 r. o organizacji i ustaleniu statutów gminnych kas wiejskich pożyczkowo-oszczędnościowych.

Na mocy § 23 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 30 grudnia 1924 r. o organizacji i ustaleniu statutów gminnych kas wiejskich pożyczkowo-oszczędnościowych (Dz. U. R. P. № 118, poz. 1069) zarządza się co następuje:

§ 1. Gminne kasy pożyczkowo-oszczędnościowe dla ludności wiejskiej, działające na podstawie ustawy o zakładach drobnego kredytu z dnia 7 czerwca st. st. 1904 r. (Zbiór Praw i Rozp. Rządu Rosyjskiego 1904 r. № 109 poz. 1232), statutu wzorowego, zatwierdzonego przez Ministra Skarbu z dnia 5 grudnia st. st. 1905 r. (Zbiór Praw i Rozp. Rządu Rosyjskiego z dnia 29 marca st. st. 1906 r., dział II. № 11, poz. 99 wraz z późniejszymi zmianami), oraz statutu wzorowego, zatwierdzonego przez Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 23 listopada st. st. 1906 r. (Zbiór Praw i Rozp. Rządu Rosyjskiego z dnia 20 grudnia st. st. 1906 r., dział I. № 292, poz. 2046 wraz z późniejszymi zmianami), względnie na podstawie dawniejszych przepisów, — przechodzą w stan likwidacji z dniem ogłoszenia niniejszego rozporządzenia.

§ 2. Likwidacja wymienionych w § 1 niniejszego rozporządzenia gminnych kas pożyczkowo-oszczędnościowych będzie przeprowadzona przez zorganizowaną w tym celu dla każdej kasy komisję likwidacyjną, w skład której wchodzi pisarz urzędu gminnego, oraz dwóch członków i dwóch zastępców, wybranych przez radę gminną.

§ 3. Urzędy, w których posiadaniu znajdują się księgi i akta, dotyczące kas, o których mowa w § 1, przekażą je wymienionym w § 2 niniejszego rozporządzenia komisjom likwidacyjnym.

§ 4. Wszelkie wydatki, związane z przeprowadzeniem czynności komisji likwidacyjnych, pokrywać będzie z własnych funduszków gmina.

§ 5. Komisja likwidacyjna sporządzi inwentarz likwidowanej kasy (ruchomości i nieruchomości), przeliczy na zasadzie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 14 maja 1924 r. o przeliczeniu zobowiązań prywatno-prawnych (Dz. U. R. P. z 1925 r., № 30 poz. 213) — aktywa kasy (poszczególne rachunki dłużników), pasywa zaś (poszczególne rachunki wierzycieli) według pełnej skali § 2 w myśl punktu 1, § 3 tegoż rozporządzenia z dnia 14 maja 1924 r. z wyjątkiem wkładów, złożonych po dniu 31 grudnia 1922 r., które przeliczają się według równi jeden złoty = 1.800.000 marek polskich, oraz sporządzi sprawozdanie rachunkowe przez zestawienie wszystkich pozycji aktywów i pasywów kasy według stanu poszczególnych rachunków na dzień 31 grudnia 1926 r.

§ 6. Sprawozdanie rachunkowe, sporządzone w sposób wskazany w § 5, komisje likwidacyjne prześlą do Głównego Urzędu Likwidacyjnego w terminie czteromiesięcznym od dnia ogłoszenia niniejszego rozporządzenia.

§ 7. Tryb postępowania powołanych w § 2 niniejszego rozporządzenia komisji likwidacyjnych w związku z dokonaniem rozrachunków kas z ich wierzycielami z tytułu wkładów i innych zobowiązań kas, oraz z tytułu należnych kasom sum — zostanie określony przez osobne rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych, wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

§ 8. Nadzór nad czynnościami komisji likwidacyjnych, dokonywanymi na mocy niniejszego rozporządzenia oraz rozstrzyganie wszelkich kwestyj, związanych z temi czynnościami, należy do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

§ 9. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Spraw Wewnętrznych: *Młodzianowski*

Minister Skarbu: *C. Klarner*